

Arrest

nr. 60 419 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn.

Uw vader K. M. speelde sinds 2004 muziek voor generaal Manvel Grigoryan. In zijn restaurant speelde uw vader bij verschillende gelegenheden. In mei 2009 stapte één van de muzikanten, een solospeler, uit de groep. Uw vader stelde u voor om zijn plaats in te nemen. U speelde al een tijdje, en u had al veel geleerd en u had zich al aan de groep aangepast. Elke keer werden jullie normaal betaald. Soms kwam het wel voor dat jullie niet betaald werden, maar uw vader zei dat dit niet zo erg was, omdat dit nog al gebeurd was. Sinds januari 2010 was er veel meer werk, maar jullie werden niet betaald. Uw vader zei tegen Manvel Grigoryan dat als het zo zou blijven duren, jullie niet meer zouden blijven spelen. U gaf dan zelf aan bij Manvel Grigoryan dat u zo niet zou willen blijven spelen. Manvel antwoordde dat u nog heel klein was om te beslissen of u zou spelen of niet. Manvel gaf ook aan dat als hij vroeg te spelen,

jullie zelfs een hele nacht zouden moeten spelen zonder hiervoor te worden betaald. Hierna gingen jullie naar huis. Een week later belde Manvel om te zeggen dat jullie opnieuw moesten komen spelen. Uw vader weigerde en hij zei dat jullie niet zouden spelen zolang jullie niet betaald werden. Nadat uw vader dit zei kwamen mannen van Grigoryan langs, waarbij uw vader geslagen werd omdat hij Manvel had tegengesproken. Nadat hij geslagen werd, hebben jullie die dag toch nog gespeeld. De generaal riep dan u en uw vader bij hem, en hij zei dat jullie hem niet mogen tegenspreken, maar moeten spelen als hij dat vraagt. Hierna stapte uw vader naar de politie, en ze zegden dat jullie naar huis moesten gaan en stelden dat ze jullie problemen zouden oplossen. Een week later kwam de politie en zegden ze dat ze niets konden doen. De politie voegde hieraan toe dat jullie zelf ook heel goed weten met wie jullie te maken hebben, en dat ze omwille van die reden niets kunnen doen. Enkele dagen later belden de mannen van Manvel Grigoryan, en ze zegden dat jullie moesten gaan spelen. Uw vader weigerde. Die mannen kwamen bij jullie langs. Uw vader werd geslagen. U kreeg klappen. Omdat jullie die dag niet in staat waren om te spelen, hebben jullie die dag uiteindelijk niet gespeeld. Uw vader stapte naar het parket. Ook bij het parket hebben ze beloofd de zaak te onderzoeken. Maar net zoals bij de politie kwamen ze achteraf zeggen dat ze niets konden doen. Op een dag zijn de mannen van Manvel opnieuw naar jullie huis gekomen. Ze wilden uw vader meenemen. Uw vader weigerde mee te gaan. U was op dat moment bij uw oom Hovsep. Uw vader werd meegenomen, en uw moeder belde naar uw oom om te melden dat u daar moest blijven, omdat ze u ook wilden meenemen. Nadat uw oom dit hoorde, stuurde hij u naar uw tante in Dilidjan (is ongeveer 120 kilometer van Jerevan – en ongeveer 200 kilometer van bij jullie thuis). U bleef daar één week. Uw tante belde voor nieuws in verband met uw vader, maar er was geen nieuws. Nadat u een week daar was, bracht uw oom uw papieren in orde, en hij zei dat hij voor een visum had gezorgd, en dat u kon vertrekken naar zijn vriend in Lvov.

U verliet Armenië op 13 juni 2010, en u reisde samen met leden van een sportvereniging met uw eigen paspoort met een vliegtuig naar Lvov (Oekraïne). U bleef in Oekraïne van 13 juni 2010 tot en met 20 juni 2010. De smokkelaar heeft uw paspoort afgenomen. U reisde met een auto via onder andere Polen verder richting België. U reisde met een vals paspoort op naam van Mekhina. U werd tweemaal persoonlijk gecontroleerd. U kwam België binnen op 22 juni 2010, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 22 juni 2010.

B. Motivering

U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat u problemen kende in Armenië omdat uw vader en uzelf als muzikant werkten voor Generaal Manvel Grigoryan, en jullie geprotesteerd hadden toen jullie jullie loon niet kregen uitbetaald (CGVS, p. 7). Er moet echter worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zelfs rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd, moet immers worden opgemerkt dat u op geen enkele manier kan aantonen dat u en uw vader daadwerkelijk voor Manvel Grigoryan hebben gewerkt als muzikant. U geeft aan niet over documenten te beschikken dat jullie voor Manvel Grigoryan hebben gewerkt (CGVS, p. 8). Verder geeft u aan dat noch u, noch uw vader over een werkboekje beschikten waarmee u zou kunnen bewijzen dat u voor Manvel Grigoryan zou hebben gewerkt (CGVS, p. 8). Afgezien van het feit dat het weinig aannemelijk is dat uw vader hoegenaamd geen werkboekje zou hebben gehad, kan concluderend worden gesteld dat u op geen enkele manier kan aantonen dat u en uw vader als muzikant voor Manvel Grigoryan zouden gewerkt hebben, waardoor u in Armenië problemen zou ondervonden hebben.

U verklaart verder tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat uw vader door de mensen van Grigoryan werd geslagen, waardoor hij zich enkele malen tot het ziekenhuis heeft moeten wenden, en u geeft aan dat uw vader zowel klacht ingediend heeft bij de politie als bij het parket (CGVS, p. 9 en 10). Ook in dit verband dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier kan aantonen dat uw vader zich daadwerkelijk heeft moeten melden bij een ziekenhuis, of effectief klacht heeft ingediend bij politie en/of parket. U geeft namelijk aan niet over medische attesten te beschikken die het ziekenhuisbezoek van uw vader zouden kunnen staven (CGVS, p. 9). U geeft verder aan niet te weten of er een kopie is meegegeven van de klacht bij de politie, en u stelt eveneens niet over een bewijs te kunnen beschikken van de klacht van uw vader bij het parket (CGVS, p. 9 en 10). Concluderend kan dan ook gesteld worden dat u op geen enkele tastbare manier kan aantonen dat uw vader medische verzorging nodig had na een confrontatie met de mannen van Grigoryan, en dat u evenmin kan aantonen dat uw vader daadwerkelijk klacht is gaan indienen bij politie en parket.

Er moet voorts worden opgemerkt dat het uitermate opmerkelijk is dat u absoluut niet op de hoogte bent van de recente evolutie in de problematiek die u weergeeft in uw asielrelaas. U geeft aan geen contact meer te hebben met uw familie in Armenië (CGVS, p. 10). U geeft aan enkel over een GSM te beschikken, over een nieuwe SIM-kaart te beschikken en zich geen gsm-nummers meer te herinneren (CGVS, p. 10). U verklaart verder ook uw eigen adres niet te kennen en op geen enkele manier in contact te kunnen komen met uw familie (CGVS, p. 11). Concluderend kan dan ook gesteld worden dat, zeker voor iemand die nog maar net meerderjarig is en nog een zekere dependentie heeft

ten aanzien van de familie, het opmerkelijk is dat het voor u blijkbaar volstrekt onmogelijk is om extra informatie te kunnen bekomen.

Er moet verder worden opgemerkt dat ernstig getwijfeld kan worden aan uw verklaringen over uw illegale inreis in de Europese Unie. U verklaarde immers dat u met uw eigen paspoort tot Oekraïne reisde, waar uw paspoort door de smokkelaar werd afgenomen. U vervolgde dat u met een vals paspoort dat voor u was aangemaakt op een andere naam de Poolse grens overstak. U verklaarde voorts niet te weten wat een Schengenvisum is (CGVS, p. 3 en 4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat u op 2 juni 2010 een door de Poolse instanties uitgereikt Schengenvisum kreeg afgeleverd. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de kennis van uw oom zoveel moeite zou doen om voor u een vals paspoort aan te maken waarmee u de Europese Unie via Polen zou binnenkomen, terwijl u in uw geldig Armeens paspoort over een Pools Schengenvisum beschikte. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo het door u verkregen visum, het moment en de wijze waarop u uit uw land van herkomst vertrokken bent en België bereikt heeft verborgen te houden.

Mochten uw verklaringen toch geloofwaardig zijn, quod non, moet ten slotte worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u mogelijks over een intern vluchtalternatief zou kunnen beschikken in uw land. U verklaart immers problemen te hebben gekend met generaal Manvel Grigoryan, en u geeft aan dat de macht van Grigoryan op dit moment nog enkel in de stad Etchmiadzin reikt (CGVS, p. 10). Toen u de vraag gesteld werd tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal of u zich veilig zou kunnen vestigen in Dilidjan, met name een plaats in Armenië waar u een week verbleef na de problemen met Grigoryan, antwoordde u dat dit misschien wel een mogelijkheid zou zijn (CGVS, p. 7). Toen u hier verder over werd aangesproken gaf u aan dat ze u anderzijds wellicht toch zouden blijven zoeken omdat u weigerde te spelen en omdat u Grigoryan hebt tegengesproken (CGVS, p. 7 en 8). U gaf echter uitdrukkelijk aan niet over bewijzen te beschikken (behalve uw eigen verklaringen) dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land daadwerkelijk problemen zou kennen (CGVS, p. 8).

Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofd geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde geboorteakte bevat informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en past haar asielrelaas erin.

Zij betoogt dat volgens de verwerende partij het voorleggen van een document aangaande haar tewerkstelling voor M.G. een *a priori* voorwaarde zou zijn om enig geloof te kunnen hechten aan het asielrelaas. Coherente verklaringen volstaan echter volgens de verzoekende partij, verwijst naar het gehoorverslag waaruit blijkt dat zij tijdens het gehoor steeds heeft beweerd dat een muzikant geen werkboekje nodig heeft. Dit werd door de verwerende partij niet onderzocht, en er is bijgevolg geen enkele objectieve basis voor het argument dat het weinig aannemelijk zou zijn dat de verzoekende partij noch haar vader een werkboekje zou hebben.

De verzoekende partij stelt verder dat haar vlucht halsoverkop is gebeurd en zij er niet bij stilstond dat zij eventueel documenten nodig zou hebben om haar asielrelaas te staven. Zij is dus zonder documenten haar land ontvlucht. Tot op heden is zij er niet in geslaagd om in contact te komen met haar familie. Zij heeft dan ook nog niet kunnen vragen om bijkomende documenten, zoals de medische attesten en klachten op te sturen. Zij bracht een gsm-toestel mee uit Armenië, en kreeg in België van andere Armeniërs een SIM-kaart. Zij beschikt echter niet over telefoonnummers van familieleden, vrienden, of

kennissen. Zij heeft geprobeerd via andere Armeniërs in contact te komen met haar ouders, maar tot op heden zonder succes. Ook heeft zij zich aangemeld bij de dienst Tracing van het Rode Kruis. De afspraak werd reeds verschillende keren uitgesteld door de dienst en de tolk met wie was afgesproken. Bijgevolg zijn er buiten de wil van de verzoekende partij om nog geen verdere stappen ondernomen. Vanaf het moment dat zij verdere informatie bekomt zal deze ook worden overgemaakt, zo stelt zij.

Wat betreft haar reisweg merkt de verzoekende partij op dat zij zich volledig heeft laten leiden door haar oom en de smokkelaars. Zij volgde hen en heeft geen vragen gesteld. Zij houdt overigens geenszins haar Armeens paspoort achter. Het identiteitsdocument dat werd gebruikt om de grens Oekraïne-Polen over te steken werd afgenomen in Polen. Het verwijt dat zij niet weet wat een Schengenvisum is, is absurd. Indien aan een achttienjarige jongeman wordt gevraagd wat de Schengenzone is, zullen velen moeten passen, ook al wonen ze zelf in de Schengenzone.

De verzoekende partij wijst erop -met betrekking tot de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief- dat generaal M.G. in heel Armenië goede contacten heeft. Zijn macht is misschien wel beperkt tot de stad Etchmiadzin, maar de generaal heeft in het hele land nog veel invloed. Het zich kanten tegen een politiek persoon kan beschouwd worden als het uiten van een politieke overtuiging. Bovendien kan zij de bescherming van haar land niet invoeren. Naar aanleiding van de problemen die zij en haar vader hebben gekend in Armenië, werd aan haar vader bij twee gelegenheden meegedeeld dat de autoriteiten niets konden doen, gelet op de persoon waarmee de verzoekende partij en haar vader problemen hadden. Generaal M.G. is een persoon waartegen de autoriteiten niet wensen op te treden. Bij problemen met deze persoon staat men er dan ook geheel alleen voor.

De verwerende partij, zo vervolgt de verzoekende partij, heeft geen enkel verder objectief onderzoek verricht betreffende het asielrelaas en heeft in alle subjectiviteit conclusies getrokken zonder voldoende onderzoek te verrichten. Zij achtte het niet nodig om af te wachten wat een mogelijk contact tussen de verzoekende partij en haar familieleden zou opbrengen. Dit is geheel onterecht. De verzoekende partij is nu achttien geworden. Zij vroeg asiel aan in België als niet-begeleide minderjarige. De voogdij is op heden beëindigd aangezien zij meerderjarig is geworden op 22 oktober 2010. Zij stond er helemaal alleen voor in een geheel onbekend land, waar zij in een onzekere en stresserende situatie terecht kwam. Enerzijds mocht verwacht worden dat de verwerende partij enig respect zou geven aan de verzoekende partij om nog pogingen te doen om objectieve elementen naar voor te brengen. Anderzijds is het zo dat de verwerende partij heeft nagelaten om haar onderzoeksmogelijkheden ten volle te benutten. De verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad waarin besloten werd tot een vernietiging van de bestreden beslissing wegens onvoldoende onderzoek door het Commissariaat-generaal.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht, en dit zowel in het licht van de vluchtelingenstatus als in die van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over

bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit de hierboven geciteerde bestreden beslissing blijkt dat het niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de vaststelling dat (i) de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij en haar vader als muzikant zouden hebben gewerkt voor M.G., (ii) evenmin aannemelijk is gemaakt dat haar vader medische verzorging nodig had na confrontatie met de mannen van G. en een klacht zou zijn neergelegd bij politie en parket, (iii) het niet aannemelijk is dat zij niet op de hoogte is van de recente evolutie van de problematiek in Armenië, (iv) ernstige twijfels rijzen aangaande verzoekers illegale inreis in de EU en (v) verzoeker over een intern vluchtalternatief zou kunnen beschikken.

De verzoekende partij ontkent niet dat zij geen begin van bewijs heeft bijgebracht, maar stelt in essentie dat zij halsoverkop is moeten vluchten, daarbij geen documenten heeft meegenomen en thans er niet in slaagt in contact te komen met haar familie in Armenië; zij heeft daarom contact genomen met de dienst Tracing van het Rode Kruis.

De bewijslast berust, zoals reeds gezegd, in beginsel bij de asielzoeker zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Het is derhalve niet onredelijk om met betrekking tot essentiële stukken, die cruciale elementen betreffen van het asielrelaas, zoals de bewijzen waarnaar wordt gevraagd, te verwachten dat de verzoekende partij een ernstige inspanning zou ondernemen om ze te bekomen. Dat zij alle contact met haar land van herkomst heeft verloren kan niet volstaan om haar in gebreke blijven te verantwoorden. Het betreft hier immers niet meer dan een loutere bewering. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot de aangehaalde contacten met de dienst Tracing : hiervan ligt evenmin enig bewijs voor.

Met betrekking tot het werkboekje, en het feit dat de verzoekende partij poneert dat zijzelf en haar vader dat niet nodig zouden hebben gehad, stond het haar vrij haar stelling met enig begin van bewijs aannemelijk te maken. Ook hier worden geen tastbare elementen bijgebracht die het standpunt van de verzoekende partij kunnen ondersteunen. Het verwijt dat de verwerende partij geen onderzoeksdaden desbetreffend heeft verricht, kan dan ook niet dienstig worden aangebracht : geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de asielzoeker bij te staan in zijn inspanningen om internationale bescherming te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.972).

Aangaande het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij absoluut niet op de hoogte is van de recente evolutie in de problematiek die zij weergeeft in haar asielrelaas, en dat dit uitermate opmerkelijk is, beperkt de verzoekende partij zich opnieuw tot de loutere bewering dat hij alle contact verloren is, zonder hiervan ook maar enig begin van bewijs bij te brengen. Dienaangaande kan dan ook worden verwezen naar de vorige paragraaf.

Het volledig ontbreken van enig begin van bewijs en de vaststelling dat de verzoekende partij op geen enkele aantoonbare wijze haar in gebreke blijven aannemelijk maakt, samen beschouwd met het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren en de verzoekende partij niet aantoont dat dat in haar geval anders is, wijzen op een gebrek aan medewerking en een desinteresse die van aard is de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op ernstige schade dat zij meent te zullen lijden, dermate te relativiseren dat ze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Dit klemmt des te meer nu ook de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij op de helling komt te staan ingevolge de vaststellingen die werden gedaan, op grond van de stukken van het administratief dossier, aangaande haar reisroute en –documenten. De verzoekende partij stelt dat zij haar Armeens paspoort niet achterhoudt, en dat het absurd is het argument te gebruiken dat zij niet weet wat een Schengenvisum is. Echter, in het licht van het aangetoonde feit dat de verzoekende partij op 2 juni 2010 door de Poolse instanties een Schengenvisum kreeg afgeleverd, niet eens twee weken voor haar beweerdelijk vertrek uit Armenië op 13 juni 2010, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij terecht heeft gesteld dat het weinig aannemelijk is dat de kennis van haar oom zoveel moeite zou

doen om voor haar een vals paspoort aan te maken waarmee zij de EU via Polen zou binnenkomen, terwijl zij in haar geldig Armeens paspoort over een recent afgeleverd Pools Schengenvisum beschikte. Het argument dat het absurd zou zijn aan de verzoekende partij te verwijten niet te weten wat een Schengenvisum is doet daaraan geen afbreuk. De conclusie van de verwerende partij met betrekking tot de credibiliteit van de verzoekende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de geloofwaardigheid van de verzoekende partij volledig is ondermijnd en dat de verwerende partij alleen al op grond van de hierboven besproken motieven genoegzaam heeft kunnen besluiten dat zij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, noch voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. De verwerende partij heeft het onderzoek naar de gegrondheid van de asielaanvraag gesteund op de haar bekende gegevens, de bijgebrachte stukken en de verklaringen van de verzoekende partij. Er is derhalve geenszins aangetoond dat geen objectief onderzoek zou zijn gevoerd. Een verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd geoordeeld dat een vernietiging moest worden bevolen omwille van het gebrek aan onderzoek is derhalve niet dienstig. Zo evenmin het argument gestoeld op het feit dat de verwerende partij de verzoekende partij, net meerderjarig (dit wordt niet betwist, het stuk met betrekking tot de aanstelling van de voogd en de andere elementen van het dossier in overweging genomen) en in een onzekere situatie, geen respijt zou hebben gegeven om nog wat pogingen te doen om objectieve elementen naar voren te brengen: het stond haar immers vrij om bijkomende objectieve en op haar persoonlijke situatie betrekking hebbende stukken voor te leggen voor de Raad, hetgeen zij niet heeft gedaan en met betrekking tot hetwelk zij geen afdoende uitleg kan verschaffen. In die optiek is het motief aangaande het intern vluchtalternatief overtollig, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan, noch bij het voorleggen van stukken die deze kritiek moeten ondersteunen, zoals het bijgevoegde Algemeen Ambtsbericht. Het herhalen van het asielrelaas in functie van de onmogelijkheid tot bescherming in het land van herkomst ten slotte, kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, evenmin dienstig worden bijgebracht. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS